

her have lavet — som de selv sige — i Kraft af Konventionen, kan tage sig overordentlig smukt ud i Theorien; men jeg spaar ikke Guldmyntjoben nogen heldig Indflydelse overhovedet paa hele Omfattningen, dersom disse Bestemmelser blive saaledes. Jeg antager dog, at en dansk Lov om Mynt, uagtet et naturligt Hensyn ogsaa kan gjøres gjældende lige overfor dens Uvindelighed i Norge, Sverig og Lybskland eller England, dog har den Hovedbestemmelse at være saaledes, at den let kan bruges imellem Mand og Mand i det Land, hvor den er given. Jeg har derfor med Tilfredshed kunnet været med til at stille disse Endringsforslag. Den ærede Ordfører hørte op med en Del Indvendinger. For det Første udtalte han, at Staten ikke skal bære Tabet af Slidet alene; men den ærede Ordfører glemte ved sine Bemærkninger med Hensyn til Forslaget under Nr. 1, at, naar en dansk Guldmynt har tabt 2 pCt. af sin Vægt, maa den ikke længere gives ud af de offentlige Kasser. Der er altsaa i Forslaget under Nr. 1 fastsat en bestemt Grændse, men dette glemte den ærede Ordfører at bemærke. Statskassen har imidlertid ogsaa andre Midler til at sikkre sig imod til sin Tid at komme til at bære saadanne Tab i en altsor væsentlig Grad. Naar man nemlig beegner et Gjennemsnitsantal af Mar for Guldmyntens Brug, indtil den naaer et vist Lavmaal af Vægt, saa kan man jo — dersom det stadfæster sig — fastsætte dette Gjennemsnitsantal af Mar og derefter udgive en Lov om Indløsning af de og de Guldmynter, som ere prægede paa en Tid, der gaar ud over dette Marstal, hvorved man da vil kunne komme til en Slags Rettesnor. Det er en Tanke, som er faldet mig ind, og som ogsaa kan have sine Vanskeligheder at gjennemføre, men det er i al Fald et Slags Middel overfor Staten til at sikkre sig imod altsor pludselige Tab ved Slid, derved kan efterhaanden med nogle Mars Mellemrum, naar en saadan Indløsningsbestemmelse findes, denne Indløsning foregaa, idet Folk da ville huske paa at se efter Marstallet paa Guldmynten, og indtil dens Omløbstid er forbi, veed man, at den vil blive modtagen af Statskassen. Dernæst nævnte den ærede Ordfører, at det er af Vigtighed, at man faar just Betsværd i Guld, naar man faar Mynten. Jeg indrømmer, at det tilvisse er af Vigtighed, at man faar det saa nært som muligt, naar man veed, at Statskassen ikke vil modtage Mynten, eller at man i alt Fald ikke kan komme af med den til dens fulde Værdi. Men naar Staten modtager den til den paalydende Værdi, kommer her et Forhold frem, som ingenlunde berettiger til at betragte Guldet som Repræsentativ. Sedlerne ere det, og hvad hindrer det? I den Henseende kan der ingen Vanskelighed være. Den ærede Ordfører sagde, at efter dette System vilde vore Mynter ikke kunne byttes mod Udlændets. Jeg paastaar, at i Fald dette System benyttes, vil vore Mynter bedre kunne

byttes mod Udlændets, naar man nemlig veed, at den paagjældende Mynt vil blive modtagen efter sin fulde Værdi, end naar dette ikke er Tilfældet; men kun kan den ikke modtages uden efter Vægt. Efter vort Forslag have de vægtesløse mere Værdi, i alt Fald den Værdi i danske Penge, som de lyde paa, naar de ere indsendte her i rette Tid til Indløsning. Der er fremhævet mod vort Forslag under Nr. 1, at det absolut skulde være imod Konventionen. Jeg maa da beklage, at man er gaaet hen og har faaet en saadan Konvention i Stand, som forhindrer, at man kan faae en fornuftig Guldmyntlov for Kongeriget Danmark. Men jeg kan dog alligevel ikke ganske gaa ind paa denne Fortolkning; thi naar der staar i Konventionen, at Staten kan paatage sig en videregaaende Indløsningspligt, er det efter min Opfattelse at forstaa saaledes, at denne godt kan udvides til ikke blot at gjælde en Indløsning af Statskassen, men ogsaa at gjælde den halve Procent, naar der tales om Gangen mellem Mand og Mand; det er udviflet, at Staten paatager sin Indløsningspligt, hvor den har Garantier, ligesom der ogsaa er hævdet, at denne Bestemmelse om $\frac{1}{2}$ pCt. ikke har anden Betydning end en Slags Sikkerhed for Statskassen. Da det andet Stykke i Forslaget under Nr. 1 ganske følger af det første Stykke under samme Nummer, skal jeg ikke opholde mig videre derved, det turde være en Selvfølge. Jeg haaber saaledes, at Forslaget under Nr. 1 ikke kan være i Strid med Tillægsartiklen Nr. 11 i Konventionen, selv om Udtrykkene i Tillægsartiklen Nr. 11 kunde have været tydeligere, forsaavidt man direkte havde kunnet sætte det aldeles utvilsomt og bogstaveligt i Forbindelse dermed, men i Modstrid kan det ikke siges at være. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 2 skal jeg ikke negte, at jeg havde antaget, at det ærede Medlem, der talte sidst, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (Nimestab) havde villet slutte med at anbefale Forslaget, at han havde villet foretrække det; han begyndte nemlig med at anbefale det, han kaldte det hensigtsmæssigt osv., men endte alligevel med at misrekommandere det og at modsætte sig det. Det er en ganske egen Maade at behandle et Forslag paa, jeg har nok hørt, at det skal være en praktisk Maade at gaa frem paa for at komme et Forslag tillivs, naar man først siger, at den og den Betragtning til Fordel for Forslaget kan man dele, men dog ende med at sige, at man slutter sig til Modstanderne af Forslaget. Forslagsstillerne ere imidlertid saa heldigt stillede at have den ærede Minister paa deres Side; han maa have haft vigtige Grunde for at have stillet Forslaget op i sit Lovforslag, det er aldeles bogstaveligt i Overensstemmelse med Tillægsartiklen Nr. 11 og gaar ud paa, at selv om Grændsen mellem Mand og Mand beholdes, og denne er bleven overtraadt, skal man dog, naar der er Sikkerhed for, at Præget er tydeligt, kunne faae sine